

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie skargi P. [...] Spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 4 listopada 2011 r., sygn. akt VI Ga [...], wydanego w sprawie z powództwa [...] S. [...] Spółki z o.o. w T. Oddział Z. [...] w R., obecnie P. [...] Spółki z o.o. w W. przeciwko A. H.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

## UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 4 listopada 2011 r. oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w R. zważyć należy, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej. W judykaturze Sądu Najwyższego, uwzględniającym poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. przykładowo Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35). Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Powód nie wykazał wskazanych wyżej przesłanek pozwalających na przypisanie zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego oczywistej bezprawności. Z uzasadnienia skargi wynika, że twierdzenie o niezgodności prawomocnego wyroku z art. 415 k.c. skarżący opiera na kwestionowaniu przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych (formułując zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.), stanowiących podstawę zastosowania przez Sąd przepisów prawa materialnego wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Tymczasem zgodnie z art. 424<sup>4</sup> zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że skarga jest oczywiście bezzasadna. Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (por. postanowienia SN: z dnia 6.02.2009 roku, I BP 20/08, niepubl., z dnia 26.08.2008 r., III BP 3/08, niepubl., z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, niepubl., z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, niepubl.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aw  
jw